

LLUITA

INTERNACIONALISTA

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI).

Sumari

nº3

Eleccions autonòmiques
pag. 6 i 7

Aturar el racisme, aturar
el feixisme
pag. 5

Congrés Extraordinari
de la LIT-CI
pag. 8 i 9

Fora la intervenció
ianqui a Colòmbia!
pag. 11 i 12

TAULÓ D'ANNUNCIIS

LA KARKOMA
ENS OKUPA!!

Dimarts 15-9, a les 18 hs.

Xerrada

**LES OKUPACIONS DE
TERRES AL PARAGUAI
(8000 famílies a l' Alt Paraná)**

A les Cotxeres de Sants.

A les vacances vaig estar a l'escola d'estiu de la LLUI-CO. Va ser molt bona, tant per la farmació com per la relació amb els companys. Vam treballar sobre l'internacionalisme. Si voleu, podríem fer una xerradeta un cop de setmana, pels que no van poder venir.

Jornades de contra-celebració del Dia de la Hispanitat. (per recuperar el caràcter anti-colonial i solidari).
Al CC Les Bases
11 / 12 d'octubre

No volem la Coronita
Volem la REPUBLICA!

T I R

Una el cardíac
diuen que la
cursa és bona!

El meu avi ho
deia sempre
i no va sortir
als diaris

neteja
les
calles
de cola
G.

DE CINE:
Aneu al Verdi
FAN I SACCO Y VANZETTI,
ESTADO DE SITIO I
Z

Em va agadar
molt Fibros de
este mundo, de
la Iciar

Van okupar una casa a Sants, al carrer Obizuelos. Li diuen Can Salades. Hauríem de passar a veure que fan.

El racó de les pintades

SI LLUITES POTS PERDRE
SI NO LLUITES JA HAS PERDUT

a un carrer de Castelló

La lletra:

"Bendeciste nuestra ruina
Bendeciste la opresión
Bendeciste el dinero
Bendeciste al más cabrón
Sólo espero algún día
veros en el paredón (...)"

Rif Raf de REINCIDENTES

Fi del creixement econòmic?

Les darreres dades de l'economia comencen a constatar que el passat període de creixement comença a declinar. Els primers símptomes d'aquesta situació els van començar a donar les principals potències exportadores europees, en particular Alemanya, que el primer semestre d'enguany ha estat fregant la recessió (creixement zero o negatiu), seguida de la Gran Bretanya. Japó encara començà l'any creixent la seva producció (amb enormes inversions estatals), però ve d'un retrocés del 2'8% el darrer any, mentre que EEUU -l'economia "locomotora"- en el segon trimestre ha vist caure el seu creixement espectacularment, sota un enorme dèficit comercial (ven a l'exterior molt menys del que compra) i l'elevat endeutament de famílies i empreses. Malgrat un cop i un altre els analistes diuen que la crisi financera s'ha acabat, els efectes de la crisi (que començà al Sudest-asiàtic, Japó, Rússia, Brasil...) no deixen d'estar al darrera d'aquests indicadors econòmics, mentre que hi ha noves advertències sobre possibles sacsejades econòmiques (Mèxic-eleccions, EEUU sobrevaloració de la borsa...).

L'Estat espanyol no és alié a aquesta situació, i ha sigut el sector industrial (molt més dependent de l'exportació) el primer en notar un descens en la producció, que s'ha traduït en una caiguda dels llocs de treball en aquest sector i una reducció dels beneficis empresarials en el primer semestre d'un 12% . Aquesta situació ha estat compensada pels altres sectors de l'economia, però el motor de la demanda era el consum de les famílies. La situació -malgrat l'augment de llocs de treball- és molt poc sòlida i l'eventualitat ha continuat

t afectant a un de cada tres treballadors, les ETTs han seguit creixent.

Els sindicats que en aquests darrers anys de Govern Aznar han deixat aplicar tots els plans del Govern (retall medicines, reducció dels costos per acomiadament, augment de la precarització laboral...) justificaven la seva acció perquè en aquest període s'han creat llocs de treball. Ara la possible arribada d'una nova crisi agafa els treballadors amb menys protecció en el lloc de treball. De moment Alemanya marca la pauta a Europa amb dràstics retalls a les prestacions socials: què farà Aznar en un any d'eleccions? Els PGE que es comencen a discutir marcaran la pauta per a la negociació col·lectiva, i caldrà veure la decisió del Govern i la dels sindicats per enfrontar-lo.

Lizarra amb esquerdes

Les tensions entre PNB i EH-HB han aflorat aquest estiu: a les festes en la ja tradicional lluita per les banderes i més tard degut al comunicat d'ETA contra un sector del PNB. La reacció en ambdós casos no es va fer esperar, en un amb la repressió de l'Ertzantza, en l'altre amb el comunicat del PNB confrontant directament ETA. PSOE i el PP aplaudien la reacció del PNB i l'empenyien a trencar el Pacte de Legislatura amb EH-HB i el de Lizarra.

Però, d'on prové aquest enfrontament a l'interior del Pacte? Lizarra prometia l'avenç cap a la sobirania des de les institucions i mitjançant la negociació amb l'Estat. Els signants d'aquest acord van dir que per avençar primer havien de passar les eleccions. Primer les autonòmiques, després europees i municipals, els van atorgar una àmplia majoria, reforçant el sector radical del Pacte (EH-HB) en detriment de PNB i EA. Després arribà el Pacte de Legislatura, per primer cop EH-HB entrava de ple en les institucions autonòmiques i donava suport al Govern de PNB-EA. Molt havien de prometre a les seves bases per justificar aquest canvi radical de discurs.

El que hem vist aquest estiu és la tensió que pressiona sobre EH-HB que comença a demanar el canvi promès i el camí cap a la sobirania. Perquè el que s'ha vist aquest estiu a les festes és que tot segueix com abans i que primer és el respecte per la bandera monàrquica. La kale borroka ha tornat a prendre la intensitat d'abans de Lizarra. La carta d'ETA és l'expressió d'aquesta pressió, culpant un sector del PNB de "bloquejar l'acord", advertint que ja s'ha arribat a un punt en el qual "o es completa el procés iniciat o es podreix" i amb l'exigència al PNB que doni mostres que facin creïble Lizarra..

Nosaltres vam ser crítics davant el pacte de Lizarra i, més encara, amb l'acord de Legislatura. Respecte al primer estem convençuts que no hi ha negociació amb la Monarquia que permeti l'autodeterminació dels pobles de l'Estat espanyol, ni que la via institucional sigui el camí cap a la llibertat. Pel que fa al segon no es poden establir compromisos de Govern des d'organitzacions que es reclamen dels treballadors amb qui governa al servei de la patronal basca. Ambdós acords creiem que són camins sense sortida. Vam aplaudir que ETA decidís començar la treva, però no és sinó amb la mobilització i la lluita comuna amb els treballadors i pobles de tot l'Estat contra la Monarquia que podem obrir el camí a l'autodeterminació dels pobles. No obstant, primer el 12 amb la proposta a tots els partits bascos, després el 18 amb l'Assemblea de Municipis (que EH-HB veu com a nucli de la futura sobirania), veurem si es donen passos cap a la sobirania d'Euskadi o no.

Tres temes centren aquesta represa del curs polític pel que fa a l'Estat espanyol: el possible fi del creixement econòmic amb l'amenaça d'una nova crisi, l'evolució de la situació a Euskadi i les convocatòries electorals (autonòmiques catalanes, andaluses i generals). Sobre el darrer punt remetem el lector a les pàgines centrals.

Escoles d'Adults

La lluita continua

En el número 1 i 2 de Lluita Internacionalista vam redactar un balanç de l'últim període de la lluita de les escoles d'adults front la Conselleria de Benestar Social sota el títol "*Elements per un balanç. Les Escoles d'Adults en Lluita!*" que permetés fer una discussió amb els treballadors. Escrivíem que estàvem molt lluny dels plans inicials que volia la Generalitat – concepció assistencial, privatització i reconversió de l'educació pública d'adults- i això era gràcies a la mobilització i als organismes que s'ha dotat el moviment (Mesa, assemblees).

Acabàvem el curs 98-99 fent una acte multitudinari a les Cotxeres de Sants (Barcelona) i unes Jornades reivindicant que els centres i aules públiques d'adults ofereixin a la població adulta de Catalunya la possibilitat d'obtenir -com a mínim- la titulació bàsica actual el GES (Graduat d'Educació Secundària) pel proper curs, perquè volem que els centres públics d'adults siguin la porta per entrar a molts altres ensenyaments.

Per al curs 1999-2000, la Generalitat tenia previst no generalitzar el GES arreu de Catalunya: tan sols pretenia que l'impartissin 2 centres més que, sumats als que hi havia, farien un total de 6 escoles a tot Catalunya que aplicarien l'oferta del GES, un nombre "ridícul".

Després d'un principi d'acord el curs passat per negociar plantilles i la generalització de la Secundària a adults, la Mesa fa una crida a les escoles a fer preinscripcions pel GES per tal de fer front a la política de marginació del Departament que en tot aquest procés va posar pals a la roda perquè les escoles no arribessin a les condicions exigides en l'acord per implantar l'oferta de Secundària. Malgrat tot això, el resultat és que el Departament de Benestar Social se sent pressionat per la mobilització i les eleccions i

concedeix per al curs 1999 -2000 a 19 escoles públiques d'adults l'aplicació del GES (en total seran 23 escoles). Això implica l'augment de plantilla amb 57 professors llicenciats i sense reducció global de la plantilla de mestres. **Tot un èxit per al moviment!**

Sabem que impartir Secundària a les escoles d'adults suposa d'immediat un augment de pressupostos i una política que doti els centres i aules de professorat i material (és a dir amb recursos i amb suficient professorat per atendre tota la demanda). No ens podem conformar amb el nombre i baixar la guàrdia, ens cal continuar afrontant la política de la Generalitat. Una mostra que el Departament no s'atura amb la seva política es com preté iniciar el curs retallant pressupostos no permetent un desenvolupament amb condicions del GES en els centres. Si hi afegim la manca de planificació per part de la Direcció General de Formació d'Adults en la implantació del GES ha fet que la Mesa prengui la iniciativa per fer front a aquesta situació.

El moviment i la seva direcció han de començar a actuar presentant un pla de lluita a l'assemblea per la defensa i la normalització de la plantilla de tots els centres i aules. Cal fer aflorar les contradiccions que manté la Generalitat en política educativa d'adults aplicant greuges comparatius en el sector (horari del professorat, reconeixement de l'oferta, autonomia dels centres...). Cal utilitzar la força dels 23 centres per imposar les condicions necessàries de professorat i recursos per atendre tota la demanda. Cal estendre la lluita socialment i políticament. També, a altres territoris de l'Estat espanyol.

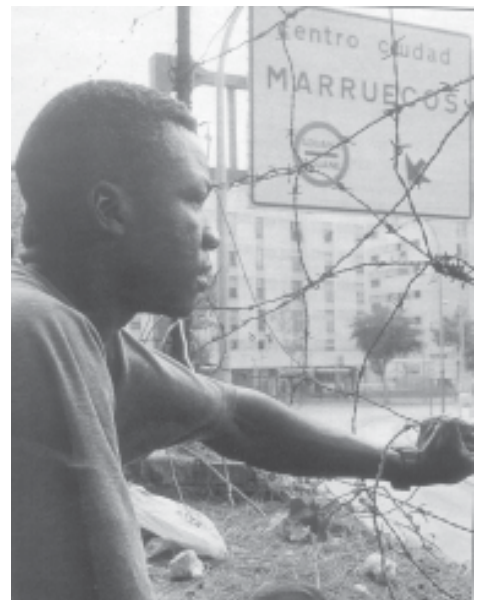
El període d'eleccions autonòmiques a Catalunya és un bon moment perquè la lluita continuï.

Miquel Blanch

Devolució de Ceuta i Melilla al Marroc

Arrel de l'augment de vots del Grup Independent Lliberal (GIL), grup implicat en tota mena de xarxes de corrupció i escàndols, la situació de Ceuta i Melilla ha saltat a les primeres planes. La Llei d'Estrangeria de 1.985 va servir en primer lloc per deixar fora dels drets de vot a la majoria de la població d'aquests dos enclaus espanyols al nord d'Àfrica, de tal manera que s'assegurés una majoria espanyola que permetés el desenvolupament dels estatuts i les eleccions municipals amb majoria blanca.

Així per exemple els habitants amb dret a vot a Ceuta són 70.000, dels quals només 23.000 són d'origen magrebí. És entre aquests sectors blancs que ha prosperat la candidatura de GIL, que de la mateixa forma que la del PP tenen característiques directament feixistes, com no podia ser d'altra forma en un enclau imperialista. Lluita Internacionalista es pronuncia per la devolució dels dos enclaus al Marroc.

Aturar el racisme, aturar el feixisme

|| Agressions com les sofertes per immigrants a Terrassa, Banyoles o Girona han de ser contestades amb el rebuig i la mobilització immediata. (...) Aquests fets no es poden separar de la recomposició de l'extrema dreta a Europa amb accions contra immigrants a Alemanya o França. El feixisme ha servit al capitalisme empenyent el treballador en atur contra el germà de classe, i no contra el patró i el sistema que són qui generen la misèria.

L'Estat fomenta el racisme

Per combatre el racisme no n'hi ha prou amb demanar que es trobin els responsables i siguin jutjats, compensant les víctimes. (...) cal enfrontar en primer lloc els Governos (...) que aproven lleis racistes, com la d'Estrangeria i tractats com el de Shengen, o acords de "cupos" a Maastricht, que criminalitzen el treballador immigrant amb l'etiqueta "d'il·legal" i que justifiquen la repressió policial contra ells, que els amenacen d'expulsió, que permeten tancar-los en centres d'internament repugnants com el de La Verneda... més quan qui tanca les portes als immigrants (els Estats de la UE) són qui ha contribuït a arruïnar els seus països d'origen (...)

Són aquestes lleis les que empenyen l'immigrant a la marginació, impeding els més elementals drets democràtics (...). És per això que no n'hi ha prou amb reformar la Llei d'Estrangeria, cal demanar la seva derogació. (...)

- Reclamem el dret de tot treballador a buscar treball i vivenda digna sense necessitat d'arriscar la vida (pasteres) ni haver d'entregar molts diners a traficants.

- Reclamem la igualtat de drets: socials (vivenda, educació, sanitat), laborals (igualtat en el sou i en les condicions de treball) i polítics (de vot, elecció...) per a tots els treballadors.

Una sola classe obrera

És cert que sovint aquestes manifestacions racistes es produeixen en sectors de població que també pateixen pobresa i marginació (atur, treball precari, falta de vivenda digna...). Quants andalusos, murcians o extremenys van patir la immigració a Alemanya o a Catalunya i amb ella la marginació, i no fa gaires dècades en les quals encara hi havia treball? Avui hi ha molt d'atur i treball precari, però qui ens pren el treball o ens imposa treballs sobreexplotats no és l'immigrant sinó l'empresari que augmenta els ritmes, que allarga la jornada, que provoca més atur, menys seguretat al treball. El responsable de l'atur són els Governos que aproven les regulacions i els tancaments d'empreses, que decideixen lleis com les Reformes Laborals que augmenten l'explotació al servei del benefici empresarial. A ells hem d'enfrontar-nos units.

El més lamentable de Terrassa no és l'existència de grups feixistes sinó que trobin punts de recolzament a la població. També entre els immigrants hi ha classes. La major part dels actes de racisme s'han dirigit contra el treballador humil (...), cal exigir la responsabilitat -tots units- a les autoritats que permeten que moltes barriades industrials siguin bosses de pobresa. La lluita contra el racisme no es pot separar de la lluita contra l'atur, per un treball i una vivenda dignes per a tothom.

Què fer?

Perquè estem parlant de racisme contra treballadors i joves immigrants cal aixecar la solidaritat entre treballadors, exigint tots, des dels centres de treball i les agrupacions d'immigrants, a sindicats i partits que es reclamen dels treballadors, a AAVV i d'altres entitats de barri que constitueixin una àmplia plataforma per aturar el racisme i el feixisme, per lluitar contra la marginació.

1. Fent una crida a la mobilització per denunciar el racisme, els grups feixistes i les seves accions.

2. Exigint a Ajuntaments, Generalitat, Parlament... que es pronunciïn per:

- la derogació d'aquesta legislació repressiva i racista, i

- aprovin plans d'obres i serveis que permetin generar treball públic i resoldre la manca de vivenda digna i els serveis socials necessaris.

MOBILITZAR-SE I ORGANITZAR-SE CONTRA EL RACISME I EL FEIXISME

PROU RACISME "LEGAL": DEROGACIÓ DE LA LLEI D'ESTRANGERIA, ELS "CUPOS" I SHENGEN

PLENS DRETS DE DESPLAÇAMENT PER A TOTS ELS TREBALLADORS.

PLENS DRETS SOCIALS, LABORALS I POLÍTIQUES PER ALS IMMIGRANTS.

IMMIGRANT, CATALANA, ANDALUSA,...: UNA SOLA CLASSE OBRERA

||
Extractes de la declaració conjunta
del 27/7/99 de

Frente de
Generaciones
Sudanesas

LI

Eleccions Autonòmiques

Primer round del

Els mitjans de comunicació centren tota l'atenció no en els problemes que tenim a Catalunya sinó en qui serà president: Pujol o Maragall. Els programes de PSC-PSOE i CiU no són diferents en les grans qüestions econòmiques i polítiques (com ho va demostrar l'acord polític Pujol-Felipe González de no fa gaires anys) però no posem un signe d'igual entre tots dos degut al sector social que tenen al darrera. Des d'aquest punt de vista preferim la derrota de Pujol, cap de la patronal catalana.

Però aclarim que, tant si guanya Pujol com si ho fa Maragall, les mobilitzacions seran la condició indispensable per avançar en la defensa de les condicions de vida de treballadors i joves. Caldrà mobilitzar-se.

* Perquè avança la precarietat i proliferen les ETT; les privatitzacions al sector públic i els retalls de serveis socials; es deterioren les condicions laborals... I cal fer una crida a trencar amb la dinàmica desmobilitzadora que han imposat les direccions de CCOO i UGT, dinàmica de pacte que ha consolidat Pujol i Aznar. Pel tancament d'ETTs; 35 hores ja amb sou íntegre per crear llocs de treball estable;

* Perquè creix el feixisme i els brots racistes contra l'immigrant, com hem vist aquest estiu a Terrassa, a Banyoles i Girona... i la reacció ha estat minsa, mentre des de les administracions –i amb el suport dels partits

parlamentaris- es desviava la lluita contra el feixisme, contra la marginació i la persecució dels immigrants – tant per feixistes com per la policia- cap a una Reforma de la Llei d'Estrangeria que regularitza la situació d'uns pocs per justificar més repressió i controls contra l'immigració. Derogació de la Llei d'Estrangeria! Plens drets polítics i laborals per a tots els treballadors!

* Perquè ha augmentat la repressió contra la joventut mentre es continua negant el dret a locals i una vivenda digna. Ho vam constatar en fets com el de la Universitat Autònoma de Barcelona amb 20 ferits davant una protesta contra Aznar i en defensa de la Universitat Pública, o contra el moviment okupa que va ser durament reprimat immediatament que van passar les darreres eleccions municipals, o en el fets de Cornellà. L'enfortiment de la repressió ha vingut acompanyat de tot un seguit de lleis que criminalitzaven el jovent.

* Perquè continuen a les presons companys que han defensat el drets legítims de les nacions. Com és el cas de Benjamí Ramos, el qual malgrat el seu estat de salut continua sense poder rebre una atenció mèdica en condicions.;

* Perquè es continua negant el dret a l'autodeterminació nacional. Aquest dret que es nega a Kosova avui ocupada per l'OTAN, als kurds, als palestins o als timoresos, es nega a Catalunya i

LI presenta candidatures

En el Lluita Internacionalista n.2 feiem balanç de les municipals i deiem que "lamentablement en aquestes eleccions no hi ha hagut una candidatura que representi un programa obrer revolucionari". Per primer cop en les eleccions desapareixien les candidatures trotskystes, contradictòriament al país veí: França, també per primer cop a la història, candidatures trotskystes LO-LCR aconseguen 5 diputats al Parlament Europeu i quedaven a molt poc d'avançar al potent PCF. La situació política evoluciona en sentits oposats a França i l'Estat espanyol? No, l'evolució es fa en un mateix sentit encara que els ritmes són diferents i França va uns passos per endavant. L'article l'acabàvem amb el compromís de Lluita Internacionalista de recuperar, també a les eleccions, l'espai polític del trotskysme, a l'esquerra d'IU.

Per què fer candidatures al Parlament?

Hi ha companyes i companys que pregunten: ¿com és possible que un Partit que s'anomena revolucionari i que diu que no creu que sigui per les eleccions i en els Parlaments on s'aconsegueixen les reivindicacions, es presenti també a les eleccions? Efectivament, no creiem que sigui mitjançant les eleccions que s'aconsegueixen les millores però no hem de renunciar a cap mecanisme –i les eleccions en són un- per impulsar les lluites i avançar en la construcció d'una alternativa internacionalista, en ruptura amb el capitalisme i la monarquia.

Votar un petit grup com vosaltres es perdre vots?

Perdre? segons es mirin les coses. Hi haurà companys que creuen que la millor manera d'utilitzar el seu vot és per expulsar Pujol del Govern amb el vot a Maragall o a IC a Barcelona, i creiem que és legítima aquesta aspiració, és l'anomenat "vot útil". Nosaltres pensem que amb el vot útil s'acaba en el desencís, desencís o desmoralització quan la utilitat d'aquest vot -avui contra Pujol- es torna contra els treballadors i els joves (ja va passar amb Felipe González) i pensem que la millor manera d'emprar els esforços i també el vot es per preparar el futur donant el suport a la construcció d'una alternativa que defensi realment els interessos de la joventut i els treballadors. Però no ens fa falta només el vot, ens cal el teu esforç i la teva participació per aconseguir-ho.

курс electoral

Euskadi. I si tant PSC-PSOE com CiU han portat a terme polítiques similars a nivell internacional agreujant els problemes d'aquells pobles, aquí Pujol utilitza els drets nacionals com a moneda de canvi amb l'Estat central darrera dels beneficis empresarials; mentre uns i altres donen suport al règim opresor: Ni Rei ni Constitució, Autodeterminació.

Perquè caldrà sortir al carrer després de les eleccions, cal utilitzar tots els mitjans a l'abast – i la presentació de candidatures n'és un d'ells- per impulsar l'organització i les lluites dels treballadors i els joves. Per això a Lluita Internacionalista hem decidit presentar candidatura a les eleccions. En les llistes i en els nostres espais de propaganda hi tenen lloc aquests sectors que es mobilitzen, encara que no compartissim la totalitat dels seus plantejaments ni ells hagin de donar-nos suport electoral.

La candidatura de Lluita Internacionalista també és una crida a l'organització de treballadors i joves, i diem que cal una altra alternativa diferent del PSC, ara del braç d'IC, o IU (aquí EUiA) perquè pensem que és incompatible la defensa dels treballadors i dels pobles amb posicions, davant fets tan greus com els que van passar a la guerra a l'ex Iugoslàvia, de qui donava suport a Solana-OTAN i els bombardejos contra la població civil kosovar i sèrbia, com tampoc la d'Anguita que justificava i amagava la política de neteja ètnica de Milosevic, ambdós negant el dret d'autodeterminació i autodefensa del poble kosovar. Per tant ens cal una alternativa antiimperialista: que doni suport a la lluita dels pobles contra l'opressió, internacionalista: que defensi un món sense fronteres des de la defensa del dret d'autodeterminació de tot poble, que rebutgi la Monarquia i la Constitució dins la qual no hi ha espai per a pobles lliures, i que lluiti pel socialisme perquè els interessos dels treballadors no hi caben dins el capitalisme.

PARTICIPA I DÓNA SUPORT A LA CANDIDATURA DE LLUITA INTERNACIONALISTA

Una candidatura per impulsar les mobilitzacions

Un dels nostres objectius presentant llistes és donar suport als processos de mobilització. Creiem que aquesta és la primera obligació de tota organització revolucionària, i seria la primera obligació d'un partit dels treballadors que obtingués representació al Parlament. Per a nosaltres aquest principi no és una declaració per a un futur, sinó una orientació que volem defineixi la nostra candidatura. És per això que tant bon punt hem començat a aixecar la candidatura ens hem adreçat a tots els moviments que configuren, segons nosaltres, l'avantguarda de la lluita dels treballadors i els joves a Catalunya amb aquests termes:

“Companys i companyes:

Lluita Internacionalista és un reagrupament de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors que estem impulsant una candidatura per a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. La candidatura té dos objectius: 1. servir com a suport per a les lluites i 2. impulsar l'organització de l'esquerra revolucionària i internacionalista.

És en aquest sentit que ens estem adreçant a tot un seguit de col·lectius que s'estan mobilitzant en defensa de les condicions de treball i vida dels treballadors i els joves al nostre país. (...)

És per aquest motiu, perquè creiem que la vostra lluita (...) es un referent molt important pels treballadors i joves en particular, que us fem arribar la proposta d'utilització de part dels nostres espais electorals, que -si completem les 4 candidatures- ens corresponen a la ràdio i la televisió. Així mateix us convidem a prendre la paraula a tots els actes de la candidatura i, si voleu, a que a totes les distribucions de propaganda repartim també un full vostre, deixant ben clar que la nostra proposta no comporta cap compromís vostre amb la candidatura, simplement apareixeria com a un espai cedit per candidatura (...), de la mateixa manera que oferir-vos aquest espai no implica ni que nosaltres compartim tots els vostres plantejaments ni a l'inrevés.

Si esteu d'acord només cal que ens ho feu saber i que en parlem de com repartir l'espai entre els moviments que han contestat positivament a la nostra proposta.”

Congrés Extraordinari

Entre el 17 i el 24 de juliol es va celebrar a Brasil el Congrés Extraordinari de la nostra organització internacional: la Lliga Internacional de Treballadors- Quarta Internacional -LIT-ci-. Es va debatre la situació mundial, així com la intervenció dels nostres partits en diferents països i, sobretot, va dur-se a terme per a seguir donant passos en l'aprofundiment de la resolució del Congrés anterior, el convertir la nostra organització internacional en el motor de la reconstrucció de la IV Internacional, posant tots els nostres esforços en la recomposició de l'esquerra revolucionària.

La composició del Congrés per si mateixa ja va ésser un pas important en la tasca assenyalada. Vam sessionar delegats de 18 països amb representants de 20 partits i grups, alhora que companys d'altres 8 països feien arribar explicacions de perquè no podien ser presents tot i haver participat en tots els treballs previs de discussió i elaboració. Però, a més, la presència al Congrés de representants d'organitzacions que no són de la LIT-ci, com ara els de l'OTI d'EEUU i d'Itàlia, del Labour Party del Pakistan, d'Articulació d'Esquerra de Brasil, del grup UNIDOS d'Argentina, la representació del POI rus-ucraïnès, o les salutacions explicant l'absència de membres del Koorkom com la Lliga dels Socialistes Iranians, el WIVL de Sudàfrica, o els Socialistes de Liverpool, venien a confirmar-nos que és possible avançar en aquesta recomposició de l'esquerra revolucionària que per a nosaltres és la IV Internacional.

Les discussions van començar per la situació mundial a la llum de la darrera guerra a l'ex-lugoslàvia, com expressió de la política de recolonització de l'imperialisme. També des d'aquesta perspectiva es va analitzar la intervenció de l'OTAN a Colòmbia i s'aprovà la declaració de la LIT-ci que podeu llegir a les darreres pàgines.

També vam analitzar els avanços i debilitats del procés de reagrupament al voltant del Koorkom, resolent ajudar a consolidar-lo. Dins d'aquest àmbit, encara que amb el perfil propi d'impulsar la lluita solidària i internacionalista en el terreny sindical, es va aprofundir en la resolució del Koorkom de treballar per a la formació d'un Comité Sindical Internacional i es recolzà la proposta, dels nostres companys del PSTU brasileny a la CUT, d'unes jornades sindicals internacionals per aquest setembre a Brasil.

Resolució en solidaritat amb els dirigents sindicals processats pel govern Menem

Considerant:

1. Que els treballadors i el poble argentí s'enfronten cada vegada més als plans del "Virrei" Menem dictats pel FMI.
2. Que en resposta a això el govern intensifica els mètodes repressius contra la lluita de treballadors, aturats i estudiants.
3. Que producte d'aquesta escalada repressiva va haver ja dos treballadors morts (Víctor Choque a Tierra del Fuego i Teresa Rodríguez a Neuquén) i que hi ha més de 2500 processats acusats per talls de carretera, ocupacions d'edificis públics, etc.
4. Que la LIT va patir directament aquesta repressió. Van ser empresonats els nostres companys Alcides Cristiansen i Horacio Panario, condemnat Oscar Martínez (dirigent metal·lúrgic) i està processada avui la companya Edita Rubilar. Altres 7 companys de Chubut van se processats i condemnats.
5. Que una part d'aquests 2500 processats són membres de la Central de Trabajadores Argentinos, del Movimiento de Trabajadores Argentinos, i de la Corriente Clasista Combativa.
6. Que recentment han estat injustament condemnats Walter Natera (Secretari General de ATC/CTA Comodoro Rivadavia) i Miguel Gatti (dirigent del Movimiento de Desocupados), així com R. Castells (dirigent jubilat), actualment en pressó.

El Congrés de la LIT resol:

1. La nostra incondicional solidaritat amb els processats i perseguits del règim de Menem.
2. Exigir al govern argentí la nul·litat de les condemnes, la llibertat de Castells i el desprocessament de tots.
3. Coordinar amb totes les organitzacions del moviment obrer i de masses, en especial amb el CTA, el MTA i la CCC les accions que considerin en aquest sentit.

Que els partits emetin pronunciaments amb aquest objectiu a l'ambaixada argentina a cada país, amb còpia a la secció argentina.

de la (LIT-CI)

Convençuts que l'internacionalisme no es només una coordinació sinó també l'elaboració comuna per millor adequar les intervencions a cada país, vam discutir en profunditat la política dels nostres partits a Brasil, Rússia, Mèxic, l'Argentina, Portugal i l'Estat Espanyol.

I com no pot ser d'altra manera, vam acabar discutint el darrer balanç i escollint els companys de la direcció internacional. Tot plegat, un pas més, particularment significatiu en la nostra lluita diària escampada per tot el món, al camp o la ciutat, entre els treballadors o els joves, tantes vegades gris, d'altres decisiva, per a construir un futur socialista. Un pas que esperem no hagués decebut els companys que vam posar a la presidència honorària del Congrés, perquè ells van seguir lluitant fins el seu darrer alé: en Giannis de Grècia i un dels nostres dirigents, i fundador de la LIT-ci, Nahuel Moreno.

Mª Esther del Alcázar

A la foto, participació del partit brasileny a la Marxa a Brasilia del 26/8/99 contra el govern de F.H Cardoso, a pocs dies del Congrés Mundial

En les primeres setmanes de juliol els estudiants iranians ocuparen no només les universitats, carrers i places de Teheran i altres ciutats iranianes, sinó també la primera plana dels noticiers del món. Lluitaven contra la dictadura dels "líders espirituals" <<ayatollahs>> que ningú va elegir, per la democràcia i la llibertat d'expressió i de premsa, per reformes, contra el "govern de pals i la policia mercenària" que pretenien paraitzar brutalment les seves mobilitzacions.

Ràpidament va quedar clar que les reformes que demanaven els joves mobilitzats eren molt diferents a les "reformes" promeses per l'actual president Mohamad Khatami quan, per obtenir la seva elecció el 1.997, va rebre el suport de les masses estudiantils. Ara aquest ha declarat que "les desviacions seran reprimides amb força i determinació". En realitat, l'anomenada "apertura i llibertat" promesa llavors és sobre tot, "l'apertura i llibertat" per al capital imperialista i, al cap i a la fi, per a l'explotació i rapinya del poble iranià per part de les multinacionals i, per una nova recolonització del país. (...)

En la seva salutació al Congrés Mundial Extraordinari de la LITCI, els companys de la Lliga Socialista Revolucionària Iraniana resumien bé els sentiments dels estudiants iranians: "Avui hi ha una divisió entre qui recolza al president Khatami i aquells estudiants que s'oposen no només al grup línia dura de Khamenei, sinó també estan contra el president i llurs 'reformes'."

(...) El Congrés Mundial Extraordinari de la Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional fa seves les reivindicacions de llibertats democràtiques dels estudiants iranians i respon amb orgull a la crida de solidaritat de la LSRI per als seus militants, que lluiten en duríssimes condicions, com també ho fan amb el conjunt dels estudiants.

Així, la LIT-CI crida a totes les organitzacions, militants i simpatitzants a difondre la lluita dels estudiants i treballadors iranians contra el règim opressor i fer pronunciaments dels partits, dirigents, i organitzacions a les ambaixades iranians de cada país, enviant la respectiva còpia a la LSRI, exigint l'immediat alliberament dels estudiants detinguts i el respecte a les llibertats democràtiques per al poble iranià.

**Que visqui la revolta dels estudiants i treballadors iranians!
Fora la repressió de Khatami-Khamenei!
Defensem la llibertat i la vida dels estudiants i militants empresonats!
Llibertats democràtiques per al poble iranià!**

**Extractes de la
resolució en
solidaritat amb
la lluita dels
estudiants
iranians**

Kosova: front la virtual partició imposada pels tancs de l'OTAN

El juny d'enguany, després d'anys d'opressió i repressió sota la bota del règim serbi, els kosovars van veure com es retiraven la policia, l'exèrcit i els paramilitars txètnics de la major part de Kosova. D'aquesta manera es posava fi a un règim d'apartheid i de neteja ètnica contra el qual les organitzacions kosovars lluitaven des de la clandestinitat en condicions duríssimes. Però mentre els txètnics es retiraven, de manera coordinada (per evitar una situació de "buit de poder", és a dir, d'independència de fet) començava l'ocupació militar del país per tropes de l'OTAN. Després d'haver bombardejat massivament Kosova i Iugoslàvia, assassinant milers d'innocents i destruint totalment el teixit econòmic, però sense haver aturat una neteja ètnica que continuava impunement, sota els avions, casa per casa, provocant les atrocitats més salvatges, les tropes d'Occident i de Rússia entraven triomfants a Kosova.

Albano-kosovars barren el pas a les KFOR russes

Si durant els bombardejos es va fer evident que salvar la població kosovar no era prioritari, l'actuació de l'OTAN i Rússia avui demostra que l'objectiu últim, la causa real de la intervenció, era evitar per tots els mitjans que els kosovars assolissin la independència.

Però no és tan fàcil posar fi a la lluita d'un poble organitzat per deu anys de activitat clandestina i decidit a defensar el seu dret a l'autodeterminació. L'ocupació militar del país s'està orientant, com a Bòsnia-Herzegovina, a desarticlar la resistència dels kosovars. El primer exemple d'això es va produir ja a l'entrada de les tropes estrangeres: davant dels nasos de les forces internacionals, i sense que aquestes fessin res per impedir-ho, els txètnics es van endur entre 7.000 i 10.000 presoners polítics. Es tracta de treballadors, estudiants, intel·lectuals, l'ànima de la lluita contra l'opressió sèrbia: ostatges per a Milosevic i activistes fora de circulació per a Occident. I és clar que això va ser una decisió política, no el resultat de la situació militar, perquè en l'acord de l'OTAN amb Sèrbia no es fa esment, com en els acords anteriors, al problema dels presoners polítics kosovars.

Afeblits d'aquesta manera els sindicats i la resta d'organitzacions, el següent pas és aconseguir que els kosovars entreguin les armes per garantir que a partir d'avui abaixaran el cap. La desmobilització de l'UÇK, un exèrcit format pels joves i els treballadors, és avui la prioritat de les tropes d'ocupació. Però comencen a sorgir resistències, perquè com ens va explicar una jove combatent: "vam anar a peu fins a Albània per aconseguir les armes i ara no les tornarem com si res".

Mentre Sèrbia segrestava kosovars, les tropes internacionals prenen posicions sobre tot el país, en un pla premeditat que suposava una partició virtual de Kosova: des de la ciutat de Mitrovica fins a la frontera amb Sèrbia (aproximadament un 14% del país) és ocupat per població sèrbia. Podria semblar que es tracta només d'una divisió ètnica amb criteris geogràfics, però de fet es tracta de la zona més rica del país, que compta amb l'única refinaria de Kosova, importants riqueses hidràuliques i les mines d'or i cobalt. No sembla que Milosevic pugui explotar directament aquests recursos però queden encara més lluny de l'abast dels kosovars, els quals veuen com la resta d'indústria que ha sobreviscut a la guerra és avui ocupada per les tropes de la KFOR.

El punt calent d'aquesta política de partició es troba avui a Mitrovica, de la qual la zona nord ha estat entregada als serbis, on avui viuen lliurement criminals de guerra enviats per Milosevic a controlar la zona. Resulta extremadament perillós per als kosovars viure al costat nord, i la KFOR no els ofereix cap protecció ni actua per detenir els criminals de guerra. La universitat i la mina principal estan avui en mans dels serbis, però els estudiants i els miners estan disposats a seguir lluitant per allò que els pertany.

Amb les organitzacions molt afeblides per la neteja ètnica i l'empresonament a Sèrbia, havent d'entregar les armes i sense poder disposar del que queda de la capacitat econòmica del seu país, és cert que els kosovars no ho tenen fàcil. Però estan disposats a continuar... i la seva lluita no és tan fàcil de vèncer.

Cristina Mas

Declaració del Secretariat Internacional de la LIT-CI

A les organitzacions obreres, populars i democràtiques de tot el món:

El govern nordamericà prepara un altre crim contra la humanitat. Després de la Guerra del Golf i del bombardeig contra Iugoslàvia ve de camí una altra agressió militar.

El fantasma de la intervenció nordamericana recorre de nou Llatinoamèrica. Després de la invasió a Panamà el 1989, del recolzament als “contras” a Nicaragua en la dècada dels 80 i de la instauració de bases militars amb l’excusa del narcotràfic, ara és Colòmbia la que està al punt de mira del govern dels EEUU.

El general Barry MacCaffrey, “tsar antidrogues” i cap de la DEA, visita països llatinoamericans buscant convèncer els seus governs d’intervenir en contra d’una suposada “narcoguerrilla” colombiana, la qual es beneficiaria de milions de dòlars dels narcotraficants. Però aquesta és només una excusa per a la intervenció. Els diners provenen d’un impost cobrat per les organitzacions guerrilleres als terratinents i les empreses, incloses multinacionals com ara la Mannesmann, que actuen a la regió controlada per la guerrilla. Per això hi ha xocs entre els “narcos” i la guerrilla. Grups de paramilitars organitzats pels narcotraficants ataquen els guerrillers amb freqüència. Per tant, el veritable motiu per a la intervenció és un altre que no pas el que es diu.

Colòmbia viu una situació de guerra civil oberta. Crisis i recessió econòmica; corrupció del règim i fallida de l’Estat corromput pel narcotràfic; i la burgesia colombiana, totalment sotmesa a l’imperialisme, ha fracassat per resoldre aquesta situació. Tots aquests factors han provocat que sectors de camperols i populars, cada vegada més grans, s’hagin armat i vagin a l’enfrontament obert contra l’Estat. L’alternativa per aquests sectors ha estat posar-se sota el comandament de les organitzacions guerrilleres: les Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (FARC) i el Ejército de Liberación Nacional (ELN), que des de fa dècades venen combatent l’oligarquia opressora.

El que l’imperialisme no pot acceptar és que la rebel·lió popular a Colòmbia hagi arribat al punt que l’Estat burgès ja no té el control d’un 40% del seu territori, regió que avui es troba en mans de la guerrilla. Les Forces Armades del país, fins i tot amb l’ajuda de paramilitars assassins, ja no aconsegueixen derrotar militarment la guerrilla.

Davant aquesta situació que amenaça l’estabilitat burgesa de la regió i els seus interessos polítics i econòmics, l’imperialisme respon tot preparant la intervenció militar. Els EEUU ja compten amb un escamot militar de “combat a les drogues” amb més de 300 efectius, dels quals 200 són soldats i 100 són agents de la CIA i la DEA, els quals funcionen com a tropa d’observació en territori colombià. La prova de que aquests militars ja participen directament en el combat contra els guerrillers ha estat la mort de cinc

Fora la intervenció ianqui a Colòmbia!

Unitat i lluita per impedir l’agressió impe- rialista!

d’ells en la caiguda d’un avió carregat amb equips de rastreig dins el territori de les FARC.

Malgrat aquest sigui un contingent relativament petit, tot indica que deu funcionar com a avantguarda de la intervenció militar. Cal recordar que la invasió de Vietnam per tropes nordamericanes fou precedida per l’enviament de “consellers militars”, instructors i agents de la CIA. Al principi entrenaven l’exèrcit de Vietnam del Sud però al mateix temps van anar preparant la intervenció militar que provocà més de 10 anys de guerra.

En aquest moment el govern dels EEUU no pot involucrar directament un gran contingent perquè sap que, després de la derrota de Vietnam, l’opinió pública del seu país no accepta la pèrdua de vides nordamericanes, inevitables en una intervenció. Per això estan intentant convèncer els governs dels països de la regió per tal que constitueixin una força militar conjunta per intervenir. Els governs més lacais de l’imperialisme, com ara Perú i l’Argentina, ja s’han pronunciat a favor, Fujimori ha estat categòric i Menem una mica més tímid.

Una intervenció militar a Colòmbia seria part de l’ofensiva de l’imperialisme per establir un nou ordre mundial sota la bota del seu poder econòmic i militar.

La Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional denuncia aquest intent d'imposar a països, que ja pateixen amb l'explotació, un retrocés a la situació colonial sense sobirania econòmica o política. L'exemple més pròxim i més evident és el recent i brutal bombardeig a Iugoslàvia, seguit per l'ocupació de Kosovo per tropes de l'OTAN.

La crida que fem en aquestes línies és al mateix temps una denúncia i una crida a la unitat de totes les organitzacions que no accepten la monstruosa opressió imperialista sobre tot el globus. És un deure dels treballadors i dels partits d'esquerra de tot el

continent dur a terme una campanya contra una intervenció militar a Colòmbia.

El moment és dramàtic. Una agressió armada victoriosa del govern nordamericà, directament o indirectament, significaria que l'imperialisme imposaria la seva voluntat, tot sotmetent al poble colombià i augmentant l'opressió sobre Llatinoamèrica i sobre els pobles explotats de tot el món.

És urgent desencadenar una campanya internacional, en particular als països llatinoamericans, contra qualsevol intervenció dels EEUU, ja sigui amb les seves pròpies tropes o sota la forma d'una missió conjunta de falsos "governos amics".

Urgeix un pronunciament de totes les organitzacions

sindicals, estudiantils, populars i democràtiques de cada país de Llatinoamèrica, en contra de la intervenció i en contra de qualsevol tipus de recolzament i participació dels governs de la regió en aquesta intervenció imperialista. Cal organitzar actes a les ambaixades i els consolats dels EEUU tot afirmant la nostra disposició de lluitar en contra d'aquesta intervenció.

Cal demostrar a l'imperialisme i els governs llatinoamericans serfs que els pobles del continent s'uniran en defensa de la lluita del poble colombià en contra de l'imperialisme i l'oligarquia. Han de saber que totes les organitzacions populars i democràtiques lluitaran per la sobirania dels pobles llatinoamericans. Cal que sentin que l'atac contra un poble serà entès i combatut com un atac a tots.

**No a la intervenció imperialista a Colòmbia!
Fora les tropes, la DEA i la CIA de Colòmbia i d'Amèrica Llatina! Yankees go home!**

Cap base militar imperialista en territori llatinoamericà!

Que cap govern participi en cap iniciativa que vagi en el sentit de la intervenció a Colòmbia!

Fora la campanya hipòcrita contra el narcotràfic que serveix d'excusa a la intromissió imperialista als països llatinoamericans!

Per la unitat dels pobles llatinoamericans en defensa de la independència d'Amèrica Llatina!

27 d'agost de 1999.
Secretariat Internacional
LIT-CI
Lliga Internacional de Treballadors.
IV Internacional

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
Tel-fax 93- 296 68 89

LI